

Sunneva skrivar um pápa sín

Tann 17. februar 1982 skrivaði Sunneva hesar hugleiðingar, sum komu í Dimma-lætting 27. februar 1982. Tær geva eina góða lýsing av kenlsunum hjá einum sum hevur mist pápan á sjónum

Sólin skínur so vakurt í dag, og vit gerast altíð glað og løtt í huga, tá veðrið er gott. Serstakliga gleði eg meg í dag yvir, at eg kann minnst pápa mín, sum í dag hevði verið 90 ár, um hann hevði livað. Vit, sum vóru so lítlar, kendu hann ongantíð. Vit lærdu ongantíð at siga pápi; men í hjartanum kennist gleði yvir at hava átt ein góðan pápa, ein av teimum hetjum, sum settu lívið til fyrri føðilandið.

Poul Michelsen var skipari á »General Gordon«, ið forlisti á vári 1924. Eg kann minnst, tá Kristian kongur 10-indi vígdi minnisvarðan á Torvheyggi, eg man ikki hava verið meira enn eini 5 ár.

Altíð sum smágentur gingu vit

Poul Michelsen, pápi Sunnevu

fram við minnisvarðan, tá vit fóru til, Froðbiar, og so lósu vit tað, sum skrivað stendur á tí stóra høga steininum.

Ein mynd av einum akkeri, umgirt av einum togenda, og yvirskriftin er teimum hetjunum til heiðurs. Teir sjólótust fyrri føðilandið.

Niðri undir stendur á donskum: **Ingen har større Kærlighed end denne, at han sætter sit Liv til for sine Venner. Johs. kap. 15. Vers 13.**

Tær tríggar stóru steinpláturarnar eru tær sluppurnar, sum fórust við allari manningini,

»Helena«, »Karin« og »General Gordon«.

Eg minnst hesar tríggar pláturarnar og tvær lítlar, »Riddarin« og »Karl« vóru tær fyrstu; men seinni eru fleiri komnar aftrat.

Tá eg nú eri við minnisvarðan, so fari eg at siga frá nøkrum, ið eg havi hoyrt sum barn. Tá hesin varðin varð settur, har sum hann stendur í dag á Torvheyggi, so var tað ein meining við tí, umframt tann at minnst teir sjólátnu. Hann varð settur á einum fríum øki við tí stóra steininum peikandi upp ímóti himinum og lítandi út yvir havið, har sólin rísur. Hann varð settur soleiðis, at øll før, sum komu inn um Froðbiarnípu ella inn á fjørðin, vóru var við hann, ella um eg so má siga, vóru heilsað av honum. Allar mínar barnadagar stóð hann fríur við góðum útsýni, einki hús í námind av honum, men so er ikki nú.

Okkum untist ikki at eiga og kenna pápa okkara; ta lagnu hava so mong verið fyrri. Men ein er, sum aldrin gloymir tann faðirleysa; hansara lyfti standa fast, um alt annað vikast. Eitt, sum er blivið so stórt fyrri mær, er hetta, at eg skal síggja pápa mín ein dag heima í himlinum. Tað verður ofta tosað um ránsmannin, sum var bjargaður

Minnisvarðin á Tvøroyri. Í einum seinni parti verður greitt meira frá hesum minnisvarða grundað á frásøgn hjá Elin Mortensen

av Jesusi. Mong menniskja halda, at tað hevur ongan skund at blíva frelstur; tey meina, at tey kunnu fáa ta lýtuna, sum ránsmaðurin fekk. Jú, víst eru tað tey, sum fáa lýtuna, so tey bjargast fyrri himmalin. Men mong eru tey, sum fara so bráðliga úr hesum heimi, at um tey ikki kenna Jesus áðrenn, so frykti eg fyrri, at tað er vónleyst myrkur, ein ævinleiki uttan tann Harra Jesus.

Hesar hetjur, sum sóu deyðan fyrri eygum, tær kundu; og teir hava rópað á Harran í neyð terra: Harri bjarga okkum, vit ganga burtur. Vissuliga, Harrin á himli høga hoyrir allar bønir og bjargar øllum, sum ynskja av hjarta at

vera bjargað av honum. Takk og prís veri Jesus Kristusi fyrri allan kærleika sín, og takk veri honum fyrri frelsuna, sum hann á krossinum so dýrt hevur vunnið til hvønn einstakan, sum trýr. Takk góði faðir í himlinum fyrri, at vit við sálmaskaldinum kunnu siga:

Gud gev okkum øllum tað landið at ná, har skyldfólk og vinfólk, vit uppافتur sjá. Tá hirðin sítt fylgi, úr mold og úr bylgju skal savna, har sorgin um ævir er av. Tí deyður er deyðin og horvið er hav.

ið teir bjargaðu manningini.

Frásøgn var eisini í blaðnum THE PRESS AND JOURNAL í Aberdeen tann 31. oktober 1949.

Søgan var tann, at Egil hevði eitt sunnukvöld kl. 6 siglt á eitt sker ella ís um 20 fjórðingar úr Bjarnoynni. Teir vóru 22 mans við. Høvdu gjørt túrin lidnan og høvdu 2.000 kassar inni.

Tað var stormur og ringur sjógvur. Gronin varð skrødd upp, og hann lak illa. Sent varð neyðarkall.

Alla náttina bardist manningin fyrri at halda skipið lens, hóast hetta sá vónleyst út. Til alla lukku kom Varðberg fram á teir kl. 10 morgunin eftir. Vegna ringan sjógv og nógván streym var vónleyst at taka menninar beinleiðis umborð. Manningin mátti tí fara í bátin, sum fyra ferðir fór millum trolararnar.

Varðberg sigldi rundanum og fekk fatur í teir hvørja ferð, seinastu ferðina við skiparanum, stýrimanninum, báðum meistarunum og skipshundinum.

Meðan teir seinastu fyra vóru á veg umborð á Varðberg brotnaði báturin illa, og sakk hann

undan teimum 15-20 farnar frá Varðberg, men tað eydnaðist kortini at bjarga teimum. Tá ið skiparin fór av Egili, stóð hann nærur um miðjuna í sjógv á dekkinum, og bert fáar minuttir seinni var hann sokkin. Bjargingin hevði tá vart í tveir tímar, og sigast kann bókstaviliga, at hon kom í síðstu løtu.

Helvtin av manningini á Egil fór umborð á Høgafoss, og komu teir allir til Aberdeen nakrar dagar seinni. Sofus sigur, at hann minnst Herluf væl. Hann var ein stás maður í allar mátar.

Einasta minni Herluf hevði um hendingina eru tær seks árarnar av bjargingarbátinum hjá Egili, sum hann tók við sær.

Henda søgan er í síni heild í bókini Bjargingarbrøgd 2 hjá Erlingi Poulsen.

Egil var annars tann gamli Norðbúgvinn, sum p/f Uvak keypti til Føroya í 1939. Esmar Fuglø var skipari.

Kvívíkingar í partafelagnum Hellufossur høvdu keypt Norðbúgvann og góvu honum navnið Egil. Kvívíks Tummas var reiðari.

Gjerdist bóndakona í Bø

Í 1959 var sjómanslívið liðugt hjá Herluf, og tey bæði fluttu til Bíggjar, har hann bleiv bóndi. Hann seldi tá eisini húsini í Miðvági.

Hetta var eitt heilt annað lív. Víst var Herluf heima, men hetta var sera bundisligt. Tey vóru bundin at fjósinum hvønn dag.

Hetta var sera strævið. Alt var í ringum standi og óarbeiðsligt. Men Herluf var ein sera raskur maður, so tað gekk. Tey smoygdu upp um armar og tóku mangt takið.

Sum árinu gingu bleiv tað ljósari. Tey fingur traktor og góða sláimaskinu og annars nútímans útgerð.

Mjólkina seldu tey til Theodor Thomassen keypmann, sum júst er fyltur 100 ár, sum greitt frá her í blaðnum. Tey fingur so vøru fyrri mjólkina.

Í 1983 legði Herluf frá sær sum bóndi. Hann doyði í 1985, 69 ára gamal.

Vit takka Sunnevu fyrri hennara áhugaverdu frásøgn.

Herluf kom at sigla sum skipari við trolaranum Varðberg

Herluf kom sum skipari at vera við til bjarga manningini á Egil frá tí víska deyða